உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தாந்தம்.

தொகுதி உ.] 1913-ஹு பிப்பிரவரிமூ [பகுதி உ.

சித்தாந்தபரிபாஷை

என்னும்

தருக்கசோபானம்.

தெய்வவணக்கம்.

பதின்சீர்வண்ணவிருத்தம்.

வரநதி மதிக்குலஞ் சடைக்கணே வதிதர மழுத்தடங் கரத்திலே
மகிழ்வொடு பிடித்திடுஞ் சிவத்தைநே ராகவே
பிரணவ வுருக்கொடங் குதித்துமே லுலகுறை கணத்தருந் துதிக்கவே
பெறுகய முகத்தனின் பதத்தைநா ளேதியே
திரனுள வருட்பெரும் புலத்தினோர் தமதுயர் நலற்புதம் பலிக்கவே
திகழ்தரு புகழ்ச்சிநன் களித்துமீ தாகவே
தரணியின் மதிப்பநின் றொலித்துவாழ் பலமொழி களுக்குளுஞ்சிறக்குமோர்
தமிழினி லியற்றினன் றருக்கசோ பானமே.

பிரமாணம்.

பிரமாணம்-அளவை.

Proof.

பிரமாண மென்பது சம்சயம், விபரியயம், ஸ்மிருதி இம்மூன்றினுக்கும் வேறாயுள்ள ஆன்மசிற்சத்தி.

சம்சயம்—ஐயம் - Doubt - தோன்றினதொருபொருளைக் குற்றிக்கொல்லோ மகன்கொல்லோ வென்றிரட்டுறக் கருதுவது.

விபரியயம்—திரிவு—Mistake—தோன்றின பழுதையை மயக்கத்தால் பாம்பென் றச்சமுறுதல்.

ஸ்மிருதி—முன்னினைவு - Thought - முன்கண்டவாதனைபற்றித் தோற்றுவதாகிய நினைவுணர்வு காமுகனுக்குக் காமினியுருவு வெளியாதி.

ஆசங்கை.

பிரத்தியட்சம், அனுமானம், ஆகமமூன்றும் பிரமாணமாகாதோ?

சமாதானம்.

இம்மூன்றுஞ் சிற்சத்திக் கபிவியஞ்சகமாகையால்* உபகார லட்சணையாக அவைகள் பிரமாணமெனக் கூறப்பட்டன.

நையாயிகர்மதம்.

பிரமையினாலே † வியாபிக்கப்பட்ட பிரமையின் சாதனமாவது ஆசிரயமாவது பிரமாணம்.

மறுப்பு.

சாதனங்களெல்லாம் பிரமேய‡ மாதலின் பிரமாணமாகாது. பிரமாணமென்னில் தீபாதிகளும் பிரமாணமாக வேண்டிவரும். கண்முதலான இந்திரியங்கள் தத்தம் விஷயங்களைவிட வேறு விஷயங்களைக் கிரகிக்க மாட்டா. ஆகலின் எவற்றையுங் கிரகிப்பது எதுவோ அதுவே பிரமாணம்.

ஷையார் ஆசங்கை.

அங்ஙனமாயின் எல்லாவற்றையு மறிகிறது புத்தியாகையாலதுவே பிரமாண மாகாதோ?

சமாதானம்.

புத்தி பிரகிருதி சம்பந்தமாகையால் இந்திரியங்கட்கும் அதற்கும் பேதமில்லை. அன்றியும் சுகதுக்க வேதுவைக்கொண்டறியப்படும் பிரமேயமாம்.

ஷையார் ஆசங்கை.

அந்தக்கரணங்களும், புறவிந்திரியங்களும், விஷயங்களும், பிரமாதாவும் ஆகியநாலுமுண்டானால் ஒன்றையறிதலும், இவை

---

* அபிவியஞ்சகம் விளக்குவது. † ப்ரமை - உண்மையனுபவஞானம்.
‡ பிரமேயம்-பிரமாணத்தா லறியப்படுவது.

களி லொன்றில்லாவிடில் ஒன்றையறியா திருத்தலுமாக விருத்த வின் இப்பிரமா சாமக்கிரியையே பிரமாணமாகாதோ?

சமாதானம்.

அங்ஙனமாகில் பிரமாணம், பிரமேயம், பிரமாதா,* பிரமிதி† என்னும் விவகார மில்லாமற்போம். யாதொன்று யாதொன்றைக்காட்டிலு மதிகம் அது அதற்குப் பின்னமென்கிற வியாப்தியு மில்லையாம். ஒன்றினாலே யொன்றறிகிறதென்பது மில்லையாம்.

ஷையார் ஆசங்கை.

உமது சித்தாந்தத்தில் ஆன்மா ஞானசொரூப னுகையால் ஒன்றே பிரமாதாவாகவும், பிரமேயமாகவு மாகாதோ.

சமாதானம்.

ஆன்ம சிற்சத்தியானது வித்தை ராக முதலானவையாலே கலந்து விஷயங்கட்கு எதிர்முகமானபோது பிரமாணமாம். கலவாது ஆன்மாவை முன்னிட்டசத்தி பிரமாதாவாம்.

பிரபாகரன்மதம்.

அனுபூதியே பிரமாணம். அவ்வனுபூதியானது ஸ்மிருதிக்கு வேருனது. ஸ்மிருதியாவது முன்னனுபவத்தாலுண்டான ஞானம்.

மறுப்பு.

ஸ்மிருதியை முன்னிட்டு வந்த வேதத்தின் வாக்கியார்த்த ஞானத்தைச்சுவயமாகப் பிரமாணமெனச்சாதித்து, இப்போது ஸ்மிருதி நீங்கலான அனுபூதியைப் பிரமாணமெனின் முன்பின் விரோதம்.

பாட்டர்மதம்.

அநதிகதார்த்தகந்தருவே பிரமாணமாம். அதாவது ஒருகாலுமறியாத வஸ்துவை யறிவிக்கிறது.

மறுப்பு.

ஒருகால் கண்ட கடத்தை இது கடம் இது கடமென்றுெழுங்காக வருகிற ஞானங்களிலே யிரண்டாவது முதலாக விருக்

* பிரமாதா-அறிகிறவன். † பிரமிதி-மெய்யறிவு.

கிற ஞானங்கட்குப் பிரமாணிய * மில்லையாம். அன்றியும் தைவாதீனமான அர்த்த சம்வாதத்தை உடைத்தாயிருக்கிற தோஷத்தையுடைய இந்திரியங்கட்கும், பித்தர் விகடர் வாக்கியங்கட்கும் பிரமாணியம் வந்துவிடும்.

பௌத்தர் மதம்.

அவிசம்வாத விஞ்ஞானம் பிரமாணம். அதாவது அருத்தமுஞ் செய்கையுங் கூடியிருப்பது.

மறுப்பு.

யாதொரு பதார்த்த தரிசனத்தினாலே ஞானமானது பாதிக்கப்படாம லிருக்குமோ அது அர்த்த கிரியாஸ்திதி. ஆற்றில் வெள்ள மழைபெய்துண்டானது என்றபோது வெள்ளமுண்டு அவ்விடத்து மழையின்மையான் அர்த்தமுண்டு கிரியையில்லை. இது அவ்வியாப்தி. பிரமாணமல்லவெனும் ஸ்மிருதிஞானத்தும் சவிகற்ப ஞானத்தும் அர்த்தக்கிரியா காரியத்துவம் சித்திக்கையால் அதிவியாப்தி. ஆகலின் அது கூடாது.

பிரமாணவகை.

பிரததியட்சம், அனுமானம், ஆகமம் என மூவகைத்து.

பிரத்தியட்சம் - காண்டல்.

Perception. †

பிரத்தியடசமாவது இந்திரியவிடய சம்பந்தத்தானேதோன்றும் ஞானம். பாகிய பிரத்தியட்சத்தில் இந்திரிய மனசையோகமும் ஆந்தரப் பிரத்தியட்சத்தில் ஆன்ம சையோகமும் வியாபாரங்கள். சட்சு, துவக்கு, மனமிவை திரவியங்களைக் கிரகிப்பன. கிராணம், இரசனம், சிரவணமிவைக் குணமுதலியவற்றைக் கிரகிப்பன.

இப்பிரத்தியட்சம் நிருவிகற்பம், சவிகற்பமென விரண்டு வகை.

மணவழகு.

---

* பிராமாணியம் உண்மையனுபவ ஞானத்தின்றன்மை.

† What is cognizable by any of our senses.

அதர்வசிரோபநிஷத்.

ஓம். பின்னர், அதர்வணமுனிவரை நோக்கிப் பிப்பலாதர் சந்ததியாரான ஆங்கிரசரும், சனத்குமாரரும் வினவினர். ஓ பிரபுவே! தியானமென்பதென்ன? தியானிப்பதற்கு முதல்பிரயத்தனம் யாது? அத் தியானமெது? தியானிப்பவர்யார்? யாரை தியானிப்பது.

2. அவர்கட்கு அதர்வணமுனிவர் விடைபகருகின்றார். ஓம் என்னு மட்சரமேமுதலாக தியானித்தற்கேது.

3. இவ்வட்சரமே பரபிரம்மம். இவ்வட்சரத்தின் நான்குபாகங்களினின்றும் நான்குவேதங்களும் ஆயின. (ஆகலின்) அட்சரம் நான்குபாகங்களையடக்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. இதுவே பரபிரம்மம்.

4. இதன்முதன் மாத்திரை பூலோகத்தைக் குறிக்கின்றது. அகரமானது இருக்குவேதத்தின் மந்திரங்கள், பிரமா, (அஷ்ட) வசுக்கள், காயத்திரி சந்தம், காருகபத்தியம்.

5. இரண்டாவது மாத்திரை புவர்லோகத்தைக் குறிக்கிறது. உகரமானது எஜுர்வேத மந்திரம், விஷ்ணு, (ஏகாதச) உருத்திரர், திருஷ்டிட்பு சந்தம், தட்சணாக்கினி.

6. மூன்றாவது மாத்திரை சுவர்லோகத்தைக் குறிக்கிறது. மகாரம் சாமவேதத்தின் மந்திரம், உருத்திரன், (பன்னிரு) ஆதித்தியர், ஜகதீசந்தம், ஆகவனீயம்.

7. பிரணவத்தின் அந்தமாகிய நான்காவது *அர்த்தமாத்திரை சோமலோகத்தைக் குறிக்கிறது. அதர்வமந்திரம், சம்வர்த்தகம், (சப்த) மருத்துக்கள், விராட், † ஏகருஷி.

8. இவைகள் ஜோதிசொரூபமெனச் சொல்லப்படுகின்றன.

---

* அர்த்தமாத்திரை சர்வஞனாகிய சிவபெருமானென்பது கோபத பிராமணத்திலும் காண்க.

† ஏகருஷி சிவபெருமானே யென்பது, சுவேதாசுவதரம் - 4-12-ற் காண்க.

9. முதலாவது சிவப்பும், சிறிது மஞ்சளும் கலந்த நிறம். இது பிரதமபிரமதேவனைக் குறிக்கின்றது.

10. இரண்டாவது மின்னல் கலந்த நீலநிறமுடையது. இது விஷ்ணு தேவனைக் குறிக்கின்றது.

11. மூன்றாவது மங்களமும் மற்றநிறமுங்கலந்த வெண்மை நிறம். இது உருத்திர தேவனைக் குறிக்கின்றது.

12. கடைசியாயுள்ள நான்காவதான அர்த்தமாத்திரை எல்லாப்பிரகாசமும் கலந்தநிறம். இது † புருஷோத்தமனைக் குறிக்கின்றது.

13. இந்தப் பிரகாரம் ஓங்காரமானது நான்கு அட்சரங்களாய், நான்கு பாதங்களாய், நான்கு சிரங்களாய், நான்கு மாத்திரைகளாய், ஸ்தூலமாய், ஒன்று, இரண்டு, மூன்றுமாத்திரையுச்சரிப்பாயுள்ளது.

14. ஓம், ஓம், ஓம் எனவொவ்வொன்றினையும் ஒன்று இரண்டு மூன்று மாத்திரைகளாக முறையே உச்சரிக்கவேண்டியது.

15. நான்காவது பரமசாந்தமான * ஆத்மா.

16. பிரணவத்தினை மூன்றாவது மாத்திரையா லுச்சரிக்கின் உடனே ஆன்மவிளக்கத்திற் செலுத்துகிறது.

17. ஒருதர முச்சரித்தலினாலேயே மேனோக்குச் செய்யும் ஓங்காரமெனப் பெயர்பெற்றது.

18. எல்லாப் பிராணிகளையும் இது லயப்படுத்தலின் பிரளய மெனச்சொல்லப் படுகிறது.

19. எல்லாப் பிராணிகளையும் பரமாத்துமாவி னிடத்துச் செலுத்துகையால் பிரணவமெனச் சொல்லப் படுகிறது.

20. எல்லாத் தேவர்கட்கும் வேதங்கட்கும் உற்பத்திஸ்தான மானபடியால் இது நான்காகவகுக்கப் பட்டிருக்கிறது.

---

* புருஷோத்தம சப்தம், சிவபெருமானைக் குறிக்குமென்பது தைத்தரீயம் ஆரணியகம்—10—24—42-ற் காண்க.

† ஈண்டு ஆத்துமாவென்பது பரமாத்மாவை.

21. பிரணவமானது எல்லாத்தேவர்களுடன் எல்லாவற்றை யும் தீர்மானமாகக் குறிப்பிக்கப் பட்டிருக்கிறதெனத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது.

22. சர்வபயங்களையும், சர்வதுன்பங்களையுங் கடக்கச்செய்வதால் இது தாரமெனப்பட்டது. (தாரம்— கடத்தல்.)

23. எல்லாத் தேவரும் இதில் வியாப்பியமாகலின். விஷ்ணுவெனப்பட்டது.

24. எல்லாவற்றையும் விசிரிம்பிக்கச் செய்தலின் அது பிரமம்.

25. தேகத்தினுள்ளே தியானிக்கசப்படுவதாய எல்லாவற்றிற்கும் தீபம்போலப் பிரகாசித்தலின் காந்தியெனச் சொல்லப்படுகிறது.

26. உண்மையான பிரணவமானது சர்வபிரகாசித்தினும் மிகுந்த பிரகாசமாய்த் தேகத்தினிடத்தே அடிக்கடி பிரகாசிக்கிறது. அது மின்னலைப்போல எப்பக்கத்தும் எவற்றினும் ஊடுருவிப்பாய்கிறது. அது சமஸ்தலோகங்களிலும் பரவியிருக்கிறது. அது எல்லாவற்றையும் சூழ்ந்திருத்தலின் சர்வவியாபகனை மகாதேவனேயாம்.

27. பிரணவத்தின் முதன்மாத்திரை சாக்கிரம், இரண்டாவது மாத்திரை சொப்பனம், மூன்றுவது மாத்திரை சுழுத்தி, நான்காவது மாத்திரை * துரியம் (சதுர்த்தம்.)

28. எல்லாப்பாகங்களினு மடங்கிய மாத்திரைகளை முற்றும் கடத்தலாகிய இயற்கை விளக்கமுடையான் பிரமமேயாவன். இம்மந்திரம் பூர்ணவிளக்கத்தை விளக்குதலின் தியானத்திற்கு முதற்சோபானமாக விருக்கிறது.

29. கரணத்தொழில்களை விடுகைக்கும், வேண்டுவன் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமாயிருத்தலின் பிரமம் நான்காவது பதார்த்தமாயிருக்கிறது.

30. அங்கிலேமையான தியானம் விஷ்ணுவென்று அழைக்கப்படுகிறது. அதில் மனதின் எல்லாக் கரணங்களும் அடக்கப்படுகிறது.

---

* இக்கருத்துப் பரப்பிரமோப நிடதத்தும் காண்க.

31. தியேயனுவான் உருத்திரன், மனத்தின் கரணங்களுடன் பிராணனைக் காக்கின்றனன்.

32. பிராணனையும், மனத்தோடு கரணங்களையும் நிலைநிறுத்தி நாதாந்தத்தின் முடிவிலிருக்கிற ஈசானனொருவனே தியானிக்கத்தக்கவன்.

33. பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன், இந்திரன் யாவரும் படைக்கப்படுகின்றனர். இந்திரியங்களெல்லாம் பூதங்களுடனே படைக்கப்படுகின்றன. ஆகலின் அவர்களும் அவைகளும் காரணமில்லை, தியாதாவாகிய அவர்களாலே தியானிக்கப்படும் தியேயனெனும் சருவைச் சுவரிய சம்பன்னனும், சருவேச்சுவரனும் சம்பு சப்தவாச்சியார்த்தனும் பரயாகாசமத்தியத்தி லிருப்பவனுமான சிவனே காரணன்.

34. ஒரு நிமிஷதியானத்தால் நூறு எழுபத்து நான்குயாகத்தின் பலனும், ஓங்காரத்தின் முழுபலனுஞ் சித்திக்கும்.

35. சர்வதியானங்கட்கும், யோகங்கட்கும், ஞானத்திற்கும் பலனையறிவார் ஓங்காரம் அல்லது மகத்தான ஈசானரே.

36. சிவபெருமானொருவனே தியானிக்கத் தகுந்தவன், சிவனே எல்லாநன்மைகளையுங் கொடுக்கத் தகுந்தவன், மற்றெல்லாவற்றையும் விடவேண்டும், இந்த அதர்வசி கோபநிடதத்தின் கருத்தே எல்லாவுபநிடதங்களிலு முள்ளது.

37. இந்த உபநிடதத்தை யாராயும் துவிஜன் முத்தியை யடைகிறான். மறுபடியும் கருப்பவாசமுறான், கருப்பவாசமுறான். ஓம் சாந்தி.

மணவழகு.

ஊழ்.

ஊழ், இதுபால், முறை, உண்மை, தெய்வம், நியதி எனப் பல பொருள்படும்—இது

"விந்துவின்மாயையாகி மாயையினவ்வியத்தம்
வந்திடும் விந்துத்தன்பால் வைகரியாதிமாயை
முந்திடுமராகமாதி முக்குணமாதிமூலந்
தந்திடுஞ்சிவனவன்றன் சன்னிதிதன்னிலன்றே."

என்றபடி, காலதத்துவத்திற்குப் பின்தோன்றிய நியதிப் பொருள். இந்நியதி ஓர் ஆன்மாசெய்த நல்வினை தீவினைகளாகிய இருவினைகளின் பயன்களைச்செய்த அவ்வான்மாவையே சென்றடையச்செய்து அவ்வப்பயன்களை அருட்சத்தியின் ஆணையின் வழிமுறையே ஊட்டுவிப்பதோர் சடப்பொருளாகும். அவ்வாறு பயன்களை ஊழ்ஊட்டுவிக்குங்காலத்து அதுசெய்த ஆன்மாவையே தேடிச்செல்லும் என்பதும், தேடிச்செல்வதுடன் செய்த வினையின் பயன்கள் குறையாமலும், மிகாமலும், முறைபிறழ்ந்து வாராமலும் இருக்கும் என்பதை,

"பல்லாவுளுய்த்து விடினுங்குழக்கன்று
வல்லதாந்தாய் நாடிக்கோடலை
தொல்லைப்பழவினையு மன்னதகைத்தே
தற்செய்தகிழவனை நாடிக்கொளற்கு."

"சிறுகாபெருகா முறைபிறழ்ந்து வாரா
உறுகாலத்தூற்றுகா வாமிடத்தேயாகும்
சிறுகாலைப்பட்ட பொறியுமதனால்
இறுகாலத் தென்னைபரிவு."

என்னும் பிறமதத்தவர்கள் செய்யுள்களே நிலை நிறுத்தும். ஆயின் இதனை ஒருசாரார்

"ஊழிற்பெருவலியாவுள மற்றொன்று
சூழினுந்தான் முந்துறும்."

என்னும் பெருநாவலர் வாக்கைமேற்கொண்டு, ஊழேயா வற்றிற்கும் முதலாகும், இறைவன் என்பதும் அவன் ஆணையின் வழி ஊழ், வினையின் பயன்களை ஊட்டுவிப்பதென்பதும் வேண் டுவதில்லை யென்பர்—அன்றியும் அவர்,

“ வாழ்பரனுமென்மறை நெறிஞானமதனுலென்
கேள்விகளாலென்கிளர் மனுவாலென்கிளையாலென்
வேள்விகளாலென் விண்ணவரா லென்வினைவெல்லாம்
ஊழ்வினைதானே தருதலினூழே யிறையென்றான்.”

என்றபடி இறைவன் மாத்திரமன்று. வேதநீதியாலாவது யாது, ஞானுதியோகநெறிகளாலாவது யாது, கேள்விகளாலாவ துயாது விஞ்ஞானுதி நீதிகளாலாவது யாது, வேதாந்தாதிகளா லாவது யாது, தந்தைதாய் தமர்தாரம் மகவு எனும் சுற்றத்தாரா லாவது யாது, தீர்த்தயாத்திரை முதலியவற்றாலாவது யாது, எல்லாம் வினைக்கீடாகையால் எல்லாவரவும் போக்கும் வினையின் பயனேயாகும் என்பர்,

இவையன்றியும், உலகோர் தமக்கொன்று நிகழுங்காலத்து என்விதி, என்கன்மம், என்றுகூறலாலும், நன்மை தீமையாவ ற்றிற்குங் காரணமாயிருத்தலாலும், ஒன்று நாம் எண்ண அது மற்றொன்றாய் முடிதலாலும், கன்மமே பிரமம் என்பர்—மே லும்—

“ வினைப்பயனை வெல்வதற்கு வேதமுதலாம்
அனைத்தாய நூலகத்துமில்லை—நினைப்பதெனக்
கண்ணுறுவதல்லாற் கவலைபடேல் நெஞ்சமே
விண்ணுறு வார்க்கில்லைவிதி.”

என்றுபெரியார் கூறியிருத்தலால், ஊழேகர்த்தா, ஊழே சஞ்சித, ஆகாமிய, பிராரத்தமாய் விரிந்து அநந்தபோகங்களைத் தந்து, போக்கியப் பொருள்களாய் நின்று, பின்தான் பக்குவப் பட்டுத் தன்னில்லயமாவதே முத்தியென்பர்—இவ்வூழ்வாதிக ளின் கொள்கை யிவ்வாறு இருக்க, மற்றொருசாரார் ஊழே எல் லாமாயின்

“ முயற்சி திருவினையாக்கும், முயற்றின்மை
இன்மை புகுத்திவிடும்.”

"தெய்வத்தாலாகாதெனினும் முயற்சிதன்
மெய்வருத்தக் கூலிதரும்."

என்ற புத்திபோதிப்பிற் கென்செய்வது. முயற்சி ஒன்றினாலேயே எதையும் பெறுதல்கூடும், ஊழ் என்பது ஒன்றுவேண்டாவென்பர். ஏனெனில் எச்சமயத்துத் தோன்றிய பெரியோரும் தாம்கொண்ட கொள்கை நிறைவேறும் வண்ணம் முயற்சியாதிருந்ததில்லை. ஊழே எல்லாம் என்று இருந்திருப்பரேல், அருமகள் கூந்தலை யரிந்தும், அன்புடைமனைவியை யீந்தும், தந்தையைத் தடிந்தும், மைந்தனைக் கொன்றும், தலைதனைமோதியும், வயிற்றினைக்குத்தியும், முழங்கையைத்தேய்த்தும், ஊட்டியையரிந்தும், கண்ணினையிடந்தும் நின்றதென்னை என்பர். இவ்விருவாதிகளும் ஊழின் உண்மை கண்டிற்றிலர் ஆவர். எவ்வாறு எனின்விவகரிப்பாம்.

ஊழ் என்பதோர் சடப்பொருள். இது இறைவன்பரிக்ரகசத்தியாகிற அசுத்தமாயையின் பின்தோன்றிய நியதியே யன்றிவேறன்று. அன்றியும் ஊழ் என்பதின் பொருள் அளவையென்பதேயாகும். அளவையாகிய இச்சடப்பொருள் எவ்வாறு இறைவனாகும். ஆனால் இவ்வூழ் உண்டென்பதற்கு ஊழின்காரியத்தை நோக்கிக் காரணம் நித்தியம் எனக்கொள்ளப்படுதலால், மானதப்பிரத்தியட்சமும், புகையைக்கண்டு நெருப்பை அநுமித்தல்போல இதன்செய்கைகளைக் காணலால் அநுமானமும், நூல்கள் எல்லாம் ஊழ் என்பதொன்றுண்டு என்றுணர்த்தலால் ஆகமப்பிரமாணமும் ஆகமூன்று பிரமாணங்களும் கூறுதல் அமையும். மேலும்,

உருவப்பொருளும், அருவப்பொருளும் நித்தியம் அல்லையாயினும், இவ்வூழிற்குக் காரணமாய அசுத்தமாயை இறைவனது சத்தியாகிய குண்டலியிடத்து லயித்திருத்தலால் நித்தியமும் ஆகும். பிரமாணங்களுக் குட்பட்டலும் நித்தியமானதும் ஆக ஊழ் இருக்கினும் ஊழ்வாதிகள் கூறுதல்போல் எதையும் தானே செய்ய இவ்வூழாலாகாது. என்னை? காலாதிகள் சிருட்டி, திதி, சங்காரமாகிய முத்தொழில்களை எவ்வாறு செய்கின்றனவோ அவ்வாறு சடப்பொருளாகிய ஊழும்செய்யும் எனின், அறியாது

கூறினாய்; சடமாகிய காலமும் இறைவனது சத்தி சங்கற்பித்த வழி மாயையினிடமாக முத்தொழில்களுக்குள் காலவேற்றுமை செய்யமுடியும். அது எவ்வாறு எனின் ஒருவன் உட்கொண்ட உண்பன தின்பனவாகிய உணவாதிகளும், பேதியாதி ஔஷதங்களும், உயிரோடு கூடிய உடலுக்கே புஷ்டியும், நோய் நீக்கமும் செய்யவல்லவேயன்றி உயிர்நீங்கிய உடலுக்கு ஆகாராதி புஷ்டியையும் ஔஷதாதி நோய் நீக்கத்தையும் செய்யல் ஆகாதுபோல். அவ்விதமே சடமாகிய இவ்வூழும், மாயையின் வழிநின்று, நிமித்தகாரணனாகிய இறைவனது, அருட்சத்தியின் ஆணையின்படி உயிர்களுக்குப் போகத்தைப் புசிப்பிக்கும். ஆனால் நீர் மேற்கூறிய உவமை ஜடப்பொருளுடன் உயிர்ப்பொருள்நின்று இயக்குவதொன்றாகும். ஊழோ சடப்பொருள், மாயையும்சடம். இருசடமும் ஒன்றாய்ச்சேர்ந்து எவ்வாறு ஒன்றைச்செய்யும் எனின், இரும்பின் முன்னே காந்தத்தை ஒருவன் காட்டப்புகின், எவ்வாறு இரும்பாகியசடமும் காந்தமாகிய சடமும், காட்டுவோனது சத்தியால் ஒன்றுபடுமோ அதுபோல் ஊழாகியசடமும், மாயையாகிய சடமும், இறைவனது ஆணையால் ஒன்றுபட்டுக் காரியத்தைச்செய்யும். ஆதலால்முடிந்தபொருளாகக் கூறுவதென்னெனின்ஊழேமுதற்பொருள் என்பார்மதம் நிலைபெறாது. இறைவன் அருட்சத்தியின் ஆணையால், ஊழ் ஆன்மாக்களுக்கு இருவினையின் பயன்களைப் புசிப்பிக்கும் ஓர் நியதியே என்பதாம்.

“தெய்வத்தாலாகாதெனினும் முயற்சிதன்
மெய்வருத்தக் கூலிதரும்.”

என்ற திருக்குறளாலேயே தெய்வத்தாலாவது யாவும் என்றும் முயற்சியாலாவது சிறுபான்மையும் என்றும் தெய்வத்தை நம்புதலும், முயற்சிசெய்தலும் இரண்டும் பாழ்படாமையின் தெய்வம் நோக்கியிராது முயற்சியும்செய்யவேண்டும் என்பதும் பெற்றாம் ஏனெனின், சிற்றறிவுடையோராய நாம் நமக்கு எது வருவது என்று அறியோம். ஆதலாலும், முன்பிறப்பில் செய்த வினையின் பயன் இது என்று அறியாமையாலும் சின்னாட்பல்பிணிச் சிற்றறிவுடையோராய் நாம்

"அறம்பாவம் என்னும் அருங்கயிற்ருற் கட்டி"
"பற்றித் தொடரும் இருவினைப் புண்ணியபாவமுமே"
என்றபடி முயற்சியும் ஊழும் பெரிதும் சம்பந்தம் உடையவை. சம்பந்தம் உடையவை யாயினும்,

"என்செயலால் ஆவது யாதொன்றும் இல்லை இனிச்சிவமே உன்செயலே யென்று உணரப்பெற்றேன்."

"அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாது" என்றபடி எல்லாம் அவன் செயலின் வண்ணம் நடக்கும் என்று துணிந்து, உலக அறிவும் நூலறிவுமாகிய இவற்றைத்தக்கோர் பாலுணர்ந்து அவர்சொல்லியவழி அறம்பொருள் இன்பமாய இம்மையின்பயனையும், அதனுல் விளையும் மறுமையின் பயனையும் அடையப்பெரிதும் முயற்சிசெய்யும் ஊழினை அடைய, எல்லாம் வல்லவனுய், இறைமைக்குணங்கள் யாவும் உடைய இறைவனுய், பழவினைக் கயிற்றில் பல்லுயிர்ப்பாவை அழகுறநடிக்கத் திருநடம்புரிவோனுய் உள்ளபசுபதியை முக்காலும்தொழுது, அவனடியார் ஓதிய தேவார திருவாசகங்களை ஓதி உணர்ந்து, பஞ்சாக்கரத்தையே மனனஞ்செய்து, பூதி உருத்திராக்கங்களையே பேணியணிந்து ஒழுகுவோமாகவும்.

கிஷ்ணும்பேட்டை-குப்புச்சாமி.

ஜீவகாருண்யவொழுக்கம்.

உலகத்தில் உயர் பிறப்பாகிய மனிதப் பிறப்பை பெற்றுக் கொண்டவர்கள் இந்தப் பிறப்பினால் அடையத்தக்க தலைப்பட்ட ஆன்ம இன்பசுகத்தைக் காலமுள்ள பொழுதே விரைந்து அறிந்து அடையவேண்டும். அந்தத்தலைப்பட்ட ஆன்மவின்பவாழ்வு எத்தனைவகையென்றறியவேண்டில், இம்மையின்ப வாழ்வு, மறுமையின்பவாழ்வு, பேரின்பவாழ்வு எனமூன்றுவகை யென்று அறிய வேண்டியது.

அவற்றுள் சிறியதேக கரணங்களைப்பெற்றுச் சிறியமுயற்சியால் சிறிய விடயங்களைச் சில நாள் அனுபவிக்கப்படுகின்ற இன்பத்தை இம்மையின்பவாழ்வு என்றறிய வேண்டும். இம்மையின்பலாபமாவது மனிதப்பிறப்பில் தேகத்திலும் கரணங்களிலும் புவனத்திலும் போகங்களிலும் குறைவின்றி நல்லறிவு உடையவர்களாய், பசி, பிணி, கொலை, முதலியதடைகளில்லாமல் உறவினர் சிநேகர் அயலார் முதலியருந்தழுவ சந்ததி விளங்கத்தக்க சற்குணமுள்ள மனைவியோடு விடயங்களைச் சில நாள் அனுபவிக்கின்றதை இம்மையின்பலாபமென்றறிய வேண்டும்.

மறுமையின்பமாவது யாதெனில், உயர் பிறப்பில் பெரிய தேககரணங்களைப் பெரியமுயற்சியால் பெரிய விஷயங்களைப் பல நாள் அனுபவிக்கின்ற இன்பத்தை மறுமையின்ப வாழ்வு என்றறிய வேண்டும். மறுமையின்பலாபம எது வென்னில் உயர் பிறப்பைப்பெற்று இம்மையின்ப லாபத்தைக் குறிக்கப் பட்ட நற்குணங்களெல்லாம் பொருந்த உயர் நிலையில் சுத்தவிடயங்களைப் பல நாளனுபவிக்கின்ற இன்பலாபத்தை மறுமையின்ப லாபமென்றறிய வேண்டும். மறுமையின்ப லாபத்தை யடைந்தவர் பெருமை யாதென்றறிய வேண்டில், அன்பு தயை முதலிய சுபகுணங்களைப் பெற்றுச் சுத்தவிடைய யின்பங்களை எண்ணியபடி தடைபடாமல் முயன்று பல நாளனுபவித்துப் புகழ்பட வாழ்த லென்றறிய வேண்டும்.

பேரின்பமாவது எல்லாத் தேசங்களையும் எல்லாக் கரணங்களையும் எல்லாப்புவனங்களையும் எல்லாப் போகங்களையும் தமது பூரணவியற்கை விளக்கமாகிய அருட்சத்தியின் சந்நிதிவிசேடத்தால் தோன்றிவிளங்க விளக்கஞ் செய்விக்கின்ற பூரணவியல் இயற்கை யுண்மை வடிவினராகிய கடவுளின் பூரணவியற்கை இன்பத்தைப் பெற்று எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் எவ்விதத்தும் எவ்வளவும் தடைபடாமல் அனுபவிக்கப் படுகின்ற ஒப்பற்ற அந்தப்பெரிய இன்பத்தைப் பேரின்ப வாழ்வென்றறிய வேண்டும். பேரின்ப லாபம்யாதெனின் யாவுந்தாமாய் விளங்குவதே.

இம்மை இன்பத்தை யடைந்தவர் பெருமை யெது வென்றறியவேண்டில், அன்பு, தயை, ஒழுக்கம் அடக்கம், பொறுமை, வாய்மை, தூய்மை, முதலிய சுபகுணங்களைப் பெற்று விடயவின்பங்களை வருந்தி முயன்று அனுபவித்துப் புகழ்ப்பட வாழ்தலென்றறிய வேண்டும்.

பேரின்பலாபத்தை யடைந்தவர் பெருமை யெதுவென்றறியவேண்டில், தோல், நரம்பு, என்பு, தசை, இரத்தம், சுக்கிலம், முதலிய அசுத்தபூத காரியங்களும் அவற்றின் காரணங்களாகிய அசுத்த பிரகிருதி அணுக்களுமாகிய தேகத்தை மாற்றி மாற்று இவ்வளவு என்றறியப்படாத உயர்ந்த பொன்னாகிய சுத்தபூதகாரிய தேகத்தையும் பொன்வடிவாகத் தோற்றுதல் மாத்திரமே யன்றி ஆகாயம்போல் பரிசிக்கப்படாத சுத்தபூத காரண தேகத்தையும் தோன்றப்படுதலுமின்றி ஆகாயம்போல விளங்குகின்ற ஞான தேகத்தையும் பெற்றவர்களா யிருப்பார்கள். உள்ளே மண்ணினது திண்மையால் தறிக்கப்படார்கள். புறத்தே மண்கல் முதலிய வற்றால் எறியினும் அவை அவர்வடிவில் தாக்குவனவல்ல. உள்ளே நீரினது தண்மையால் குளிரப்படார்கள். புறத்தே நீரிலழுத்தினும் அவர் வடிவம் அழுந்தாது. உள்ளே நெருப்பினது வெம்மையால் சுடப்படார்கள். புறத்தே நெருப்பிற் சுடினும் அவர் தேகத்தில் சூடும் வடிவும் தோன்றுவன வல்ல.

உள்ளே காற்றினது ஊக்கத்தால் அசைக்கப் படார்கள். புறத்தே காற்று அவர் வடிவைப் பரிசித்தசைக்கமாட்டாது. உள்ளே ஆகாயத்தினது கலப்பினால் அந்தரிக்கப்படார்கள். புறத்தே ஆகாயம் அவர் தேகத்தை அந்தரிக்கமாட்டாது. ஆதாரத்திலன்றி நிராதாரத்திலும் அவர் தேகம் உலாவும், அவரது கண்கள் முதலிய கரணேந்திரியங்களும் வாக்குமுதலிய கர்மேந்திரியங்களும் பார்த்தல்முதலிய விஷயங்களையும் பேசுதல் முதலிய விஷயங்களையும் பற்றுவனவல்ல.

தயையினால் விஷயங்களைப் பற்றவேண்டில் சுவர், மலைமுதலிய தடைகளும் அவர்கண்களை மறைப்பனவல்ல. அண்டபிண்டங்களில் அகம்புறமுதலிய எவ்விடத்துமுள்ள விடயங்களை அவர் கண்கள் இருந்தவிடத்திருந்தே கண்டறியும். அண்டபிண்டங்களெவ்விடத்திருந்து பேசினும் அவர் செவிகள் இருந்த விடத்திருந்தே கேட்டறியும். எவ்விடத்திலிருக்கின்ற ரசங்களையும் அவர் நா இருந்த விடத்திருந்தே சுவைத்தறியும். எவ்விடத்திருக்கின்ற பரிசங்களையும் அவர்மெய் இருந்தவிடத்திருந்தே பரிசித்தறியும். எவ்விடத்திருந்தே முகந்தறியும். எவ்விடத்திலிருக்கின்றவர்களுக்கும் அவரதுகைகள் இருந்தவிடத்திருந்தே கொடுத்தல் கூடும், எவ்விடத்திலும் அவரது கால்கள் இருந்த விடத்திருந்தே நடத்தல் கூடும். அவரதுவாக்கு எவ்விடத்தி லிருக்கின்ற எவ்வெவர்களோடும் இருந்தவிடத்திருந்தே பேசுதல்கூடும். மற்ற இந்திரியங்கள் இருந்தவிடத்திருந்தே எவ்விடத்தும் ஆனந்தித்தல் கூடும். அவரது மனமுதலான காணங்கள் எப்படிப்பட்ட விஷயங்களையும் பற்றுவனவல்ல. தயவினால் பற்றத்தொடங்கில் எல்லாவுயிர்களினது எல்லாச் சங்கற்ப விகற்பங்களையும் ஒரு நிமிடத்தில் ஒருங்கே நினைத்து விசாரித்து நிச்சயித்துக்கொள்ளும். அவரறிவு ஒன்றையும் சுட்டியறியாது தயவினால் சுட்டியறியத் தொடங்கில் எல்லா அண்டங்களையும் எல்லாவுயிர்களையும் எல்லாப் பண்புகளையும் எல்லாவனுபவங்களையும் எல்லாப் பயன்களையும் ஒருங்கே ஒரு நிமிடத்தில் சுட்டியறியும். அவர்கள் நிர்க்குணத்தராவார்கள். அல்லது சாத்துவிக தாமச இராசத முதலிய முக்குணங்களாலும் உள்ளே விகா

ரப்படார்கள். புறத்தே அவரது குணங்கள் காணங்களைப் பற்று வனவல்ல. உள்ளே பிரகிருதியினால் மூடப்படார்கள். புறத்தே அவரது பிரகிருதிகுணங்களைப் பற்றுவனவல்ல. உள்ளே கால தத்துவத்தால் வேற்றுமைப்படார்கள். புறத்தேகாலத்தால் அவரது திருமேனிதடைபடாது. உள்ளே நியதி அளவால் அளக்கப்படார்கள். புறத்தே நியதியால் அவரது திருமேனியசை படாது. அன்றிக்காலம் வித்தை, ராகம், புருடன்முதலிய மற்றை தத்துவங்களும் தத்துவகாரியங்களும் அவர்களுக்கில்லை. மாயையால் பேதப்படார்கள். சுத்தமகாமாயைக் கடந்து அதன்மேலறிவுருவாக விளங்குவார்கள். ஆகாரம், நித்திரை, மைதுனம், பயம் என்பவைகளால் தடைபடார்கள். அவர்கள் தேகத்திற்குச் சாயை, வியர்வை, அழுக்கு, நரை, திரை, மூப்பு இறப்பு, முதலியகுற்றங்கள் உண்டாவனவல்ல. பனி, மழை, இடி, வெயில்முதலிய வற்றாலும், தேவர் முனிவர் மனிதர், நரகர், மிருகம், பறவை, ஊர்வன, தாபரம், என்பவைகளாலும் எவ்விடத்தும் எக்காலத்தும் அவர் தேகம் வாதிக்கப்படாது. வாள், கத்தி முதலிய கருவிகளாலும் கண்டிக்கப்படாது. எல்லா அண்டங்களும் அணுக்கள்போலச் சிறிதாகத்தோற்றிலும் எல்லா அணுக்களும் அண்டங்கள் போலப் பெரிதாகத் தோற்றிலும் அவர்தேகத்திற்கு உரித்து. இறந்தோரை யெழுப்புதல் வாற்த்தீபரை வாலிபராக்கல் முதலிய கருமசித்திகளும் யோகசித்திகளும் ஞானசித்திகளும் அவர் சந்நிதியில் விளங்கும்.

இது வடலூர் இராமலிங்கஸ்வாமிகள் எழுதிவைத்திருந்த குறிப்பினுட் கண்டது.

(இன்னும் வரும்.)

காஞ்சி—நாகலிங்க முதலியார். F.M.T.S.,

ஸ்ரீ பர்வதம்.

"Ruskin (ரஸ்கின்) எனும் பெரியோர் எனக்குச் சொல்லியிருக்கிறார், ஆல்ப்ஸ் (the Alps) என்னும் மலையுச்சியை அடைந்தபோதெல்லாம் அவர் தோத்திரம் பண்ணுவதாக. அந்த உன்னத காட்சிகளில் சந்தடியில்லாத ஒரு மூலையிலுட்கார்ந்து முழங்காலிட்டுத்துதிப்பர். கடவுளை அவரது சிருஷ்டிப் பொருளாகிய ஆல்ப்ஸ்மலையைப் புகழ்ந்து அவரைத்துதிப்பர்."

ஓங்கிவிளங்கா நின்ற கடவுளுக்கு மிக உயரமான மலைச்சிகரங்களிலும் வெகு கம்பீரமான குன்றுகளின் மேலும் வழிபாட்டிற்காக கோயில்கள் கட்டுவதான நம்மவருள் பரவியிருக்கும் கோட்பாட்டை மேற்குறித்த அரியவாக்கியம் தெளிவாக விளக்குகிறது. இக்குன்றுகள் எவ்வளவு அணுக ஒண்ணாதவையாயும் ஏறுவதற்கு கஷ்டமாயும் இருக்கின்றனவோ அவ்வளவு மகிமை அதிகமுள்ளதாக ஜனங்கள் கொண்டாடுகிறார்கள். இந்த யாத்திரைகளில் அதிக மெய்வருத்தம், உழைப்பு, பொறுமை, பணச்செலவு முதலியன உண்டாகக் காண்கின்றோம். வைராக்கிய மிகுந்த பக்தி இவர்களைத் தூண்டாவிடின் இக்குணங்கள் வெளித்தோன்றாது. பூமியின் கம்பீரமான காட்சிகளும் மனதை வசீகரிக்கும். இத்தகைய குன்றுகளை அடைகிறபோது காணப்படும் உயர்ச்சியும், மனப்பற்றுவீக்கமும், புனிதமும் அழகும், பயமும் சொல்ல முடியாது. ஆயினும் வித்வான்கள் இமாலயம், பிளாங்க்மலையில் (Mount Blanc) காணப்படும் சூரியோதய சூரியாஸ்தமனங்களைப் பற்றி வர்ணித்துள்ளார்கள். அத்தகையகாட்சிகளைக் கண்ணுறும் பொழுது ஒவ்வொருவரும் உள்ளன் பினாலே

"சோதியே சுடரே சூழொளி விளக்கே
சுரிகுழற்பனை முலை மடந்தை
பாதியே, பரனேபால்கொள் வெண்ணீற்றாய்
பங்கயத் தயனுமாலறியா—நீதியே
தீதிலா நன்மைத் திருவருட் குன்றே"

என்று கதற வேண்டியதே.

சிவலிங்கமானது அதன் உற்பத்தியில் உள்ளபடியே மலைச் சிகரமேயாகும். ஜியூஸ் (Jews) ரோமதேசத்தார் ஆகிய இவர்களுள்ளும் மலைச்சிரங்களில் கடவுளைவழி படும்வழக்க முள்ளது மோஸஸ் என்பவருக்கு இடியும் மின்னலும் கூடிய மேகங்களோடு கடவுள் மலைச்சிரங்களின் மீது அக்கினி உருவமாகத் தோன்றினர். இது கிரீசன் கபர்டின் என்று கூறப்படும் சிவபெருமானின் உண்மை லக்ஷணமே. இந்தியாவிலுள்ள உன்னதசிகரங்களில் தொன்று தொட்டு சிவபெருமானையும் பார்வதி தேவியாரையும் இமயமலை, விந்தகிரி, மேற்குத் தொடர்ச்சிமலை நடுத் தொடர்ச்சிமலை, கிழக்குத் தொடர்ச்சிமலை மைநாக முதலியவைகளில் பூஜித்துவந்தார்கள். இவைகளெல்லாவற்றுள்ளும் கைலையங்கிரி மிகப் புண்ணியகிரி. அப்பர்சுவாமிகளும் கைலயங்கிரியை பூமியின் மீது காணுது போய்விட்டாரெனின், இக்கைலையங்கிரி மண்ணுருவமானதல்ல என்றும், மனிதன் தன் உயர்ந்த நிலைக்குரிய புத்தி விசேடம், ஒழுக்க விசேடம், ஆன்ம விசேடம் அடைந்து இவன் பெருமையைக் காட்டும் அகங்காரத்தை ஒழித்தபிறகு, என்ஞான்றும் நிலைதலான தெளிவும், அழகும், ஆனந்தமும் கூடிய பேரின்ப வீட்டைச் சத்தியமாய் அடைவன் என்றும் துணியலாம். ஆயினும் சிலர் இப்பேரின்ப வீட்டை இக்குன்று அச்சிகரம் அம்மலை என்றும் குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்துள்ள மைனுகமலையையும், திரசிரபுரத்துள்ள பாறையையும், காளத்திமலையையும், ஸ்ரீ பர்வதத்தையும், இமயமலையையும் காட்டுகிருர்கள். இதன்கருத்து வருமாறு. திடீரென மனிதன் பரமசாம்பிராஜ்ஜியத்தை அடையமுடியாது. தான் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் ஏறவேண்டும்; படிப்படியாய் உணரவேண்டும்; ஒவ்வொருபடியையும் அந்த நிலையில் யாவையினும் விசேடமுள்ளதாக மதிக்கவேண்டும். இதுவரையும் அடைந்தபடி நிலைகளைக் கண்டிக்காமலும், இவைகள் எல்லாவற்றுள்ளும் உயர்ந்தோங்கும் ராஜபடியை அடையும் வரையும் மேன்மேல் அடையவேண்டியபடிகளாகிய (சாதனங்களை) சதாநோக்கியே செல்லவேண்டும்.

இக்குன்று ஆலயங்களுள் ஸ்ரீசைலம், ஸ்ரீபர்வதம், ஸ்ரீ மல்லிகார்ச்சுனம், மஹாநந்தி என்று வழங்கும் குன்றே மிகச்சிறந்

தது. இதன் அருமையை, பர்வதம் எனும் சிறப்பாக அமைந்தபெயரே புலப்படுத்தும். அதன் பெருந்தோற்றத்தாலிப் பெயர் எய்தியது. மற்றமலைகளுக்கு வேறு வேறு பெயர்கள் உண்டு தென்னாட்டினுள்ள குன்றுகளைவிட இதை அடைவதற்கு பெரும் பிரயாசை உண்டு. மிகக் கம்பீரமான காட்சிகளையும் காட்டுகிறது. இம்மஹாசந்நிதானத்தை கட்டுவதிலும் அணிபெறச் செய்வதிலும் பூர்வீகராஜக்களும் ஜனங்களும் தங்கள் கஷ்டத்தையும் பொருளையும் செலுத்தினார்கள். அவர்கள் சந்ததியார்கள் இச்சிறந்த ஆலயம் கிலமாய்ப்போவதை தற்காலம் கவனிக்கிறதில்லை. சாதரணமாய் தென் நாட்டார்க்கு சைவசமயாசாரியர்களாவது ஆள்வார்களாவதுசென்ற ஆலயங்களேமகிமையுள்ளனவாம். ஸ்ரீசைலம் அப்பர் சுந்தரர், சம்பந்தர் ஆகிய மூவராலும் தேவாரத்தில் பாடப்பெற்றது. இந்த ஸ்தலம் ஸ்ரீ பருப்பதம் என்று அழைக்கப்படும் அவர்கள் பாசுரங்களில். ஸ்ரீ பர்வதம் என்பது ஸ்ரீ பருப்பதம் என்று தமிழ்ல் வழங்கியது. இந்த ஸ்தலத்திற்கு ஆண்டு சுற்றுப்பக்கங்களில் இன்னும் ஸ்ரீ சைலம் மல்லிகார்ச்சுனம் என்பதைவிட இப்பெயரே வழங்குகிறது.

(இன்னும் வரும்.)

J. M. N.

இலிங்கம். (Symbolism).

"கிரியைகளில் மிகவும் முக்கியமாய் நாம் அறியவேண்டியதா யுள்ளது அவைகள் உணர்த்தும் உட்பொருளேயாம்". (லிகி-சீனர் கிரியா சாஸ்திரம்).

"இலிங்கம் உண்மையை பகிர்முகப்படுத்தி விளக்குவதற் குபாயம். செவியினால் உணர்த்தப்படும் ஞானத்தைவிட கட்புலனால் உணர்த்தப்படும் ஞானம் மிகவும் வலிமையுடையது". (பிஷப் வெல்டன்).

"இலிங்கம் பொருளை விளக்கவந்த ஒரு குறியாம். முழுவதையும், ஒரு பகுப்பினாலாவது, உன்னதமானதை, தாழ்ந்ததினாலாவது விளக்க வந்ததாம்". (கோல்ரிட்ஜ் கவி).

சமாசாரங்கள்.

மாத்தளை விவேகானந்த சபை.

இப்பெயருடன், இலங்கைமாதீவின் மத்தியபுரியாகிய கண்டி மாநகரைச் சார்ந்த மாத்தளை என்னும் இடத்தில் இந்துசமயாபிமான சிலர்கள் பலர்சேர்ந்து ஒருசபை ஸ்தாபித்து நடாத்திவருகின்றார்கள்.

இச்சபைக்கு யாழ்ப்பாணம் வித்துவசிரோமணி ஸ்ரீமத். அ. குமாரசுவாமிப் புலவரவர்கள் மாணாக்கரும், தமிழ்ப்பண்டிதருமாகிய பிரமஸ்ரீ. வ. மு. இரத்திநேசுவ ரய்யரவர்கள் பிரசாரகராக நியமிக்கப்பட்டுப் பிரசங்கஞ் செய்துவருகின்றார்கள்.

இலக்கண இலக்கிய பாடங்களையும், சமயசாஸ்திரங்களையும் கற்பிக்கும்படி வகுப்புகளும் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பெரிய புராண படனமும் வாரமொருமுறை நடக்கின்றது.

☞ சைவசமய விர்த்திக்கான அருஞ்செயல்களைச் செய்துவரும் ஸ்ரீமாந். இராசநாயகம்பிள்ளை, முதலியார் ஸ்ரீமாந். கா. அரியநாயகம்பிள்ளை, (நியாய துரந்தரர்) ஸ்ரீமாந். பொ. செல்லையபிள்ளை முநிசிப்பாலிட்டி 2-வது) முதலிய பிரபுக்களும், சபையும் நீடூழி வாழ்க. சபையினங்கத்தோரும் செழித்து வாழ்வடைக. சுபம்.

சென்னை இராயப்பேட்டை ஸ்ரீ பாலசுப்பிரமணிய பக்தஜன சபை:—இச்சபையின் 8-வது ஆண்டின் நிறைவுவிழா ஷை பேட்டை பெரியபாளையத்தம்மன் கோயில் மஹாமண்டபத்தில் 1913ஞு ஜனவரிமீ 12உ ஞாயிற்றுக்கிழமை கொண்டாடப்பட்டது. எல்லாச் சாதியாரும் எல்லாச் சமயத்தாரும் சபையாரால் வரவழைக்கப்பட்டனர். ஸ்ரீமான். J. M. நல்லசாமிபிள்ளை அவர்கள் B.A.B.L., அக்கிராசனராக வீற்றிருந்தனர். சைவசித்தாந்த மஹாசமாஜத்தின் காரியதரிசி ஸ்ரீமான். கி. குப்புச்சாமி முதலியார் அவர்கள் "நாயன்மார் பெருமை" என்னும் விஷயத்தை யாவரும் இன்புறும்படி ஆன்றோர் அடியவர்களை வியந்து போற்றிய பிரமாணங்களைக் காட்டி இனிது விளக்கினர். ஸ்ரீமான். சித்தாந்தசரபம் அஷ்

டாவதானம் பூவை. கலியாணசுந்தரமுதலியார் அவர்கள் "பகவத்கீதை" சைவசித்தாந்திகளுக் குரியதென்றும், பதி பசு பாசம் என்னும் முப்பொருளுண்மை அதனிடத்துக் காணப்படுகிறதென்றும், வாமதேவர் இந்திரன் முதலியோர் சிவோகம்பாவனையில் எல்லாம் யானே என்று மொழிந்ததுபோல் ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியும் யானே எல்லாமாயினேன் என்று கூறியருளினாரென்றும் பலவித ஞாயங்களைக்காட்டி யாவருக்கும் உள்ளத்திற்பதியும்படி இனிது விளக்கினர். சென்னைச் சிவனடியார் திருக்கூட்டக் காரியதரிசி ஸ்ரீமான். இ. ஆதிமூலமுதலியார் அடியவர்களுடைய அன்பின் பெருமையையும், எல்லாச்சாதியாரிடத்தும் சமயவிஷயத்தில் அபேதமாயிருத்தல் வேண்டுமென்பதையும், அங்ஙனம் இல்லாமலிருத்தலினால் தான் சைவசமயம் நாளுக்கு நாள்குன்றி வருகிறதென்பதையும், சமயக்கல்வி நம்முடைய சிறுவர் சிறுமியர்களுக்குப் போதிக்கவேண்டியது ஆவசியகமென்பதையும், தற்காலத்தில் வீதிகளிலுள்ள திண்ணைப்பள்ளிக் கூடங்களில் உபாத்திமார்கள் பிள்ளைகளுக்குத் தமிழ்மறையோதுவித்தலுடன் இயன்றமட்டும் சமயபோதனை செய்யவேண்டுமென்பதையும் தான் சமயத்துக்காக உழைத்துவரும் அன்பைக்காட்டி உபந்நியசித்தனர். முடிவில் அக்கிராசனர் அவர்கள் உபந்நியாசகர்கள் மொழிந்த விஷயங்களைத்தழுவி, பகவத்கீதையைப்பற்றிச் சிலமேதாவிகள் சொல்லும் அபிப்பிராயங்களையெல்லாம் விவரமாக விளக்கி நீண்டதோர் அரிய இனிய பிரசங்கஞ்செய்தனர். அன்று பேசிய ஒவ்வொருவரும் சைவசமயக்குறைபாடுகளையெல்லாம் நீக்க இப்போது நடைபெற்று வரும் சைவசித்தாந்த மஹாசமாஜத்தால் கூடுமென்றும், ஆனால் அதில் எல்லாரும் அங்கத்தவர்களாய்ச் சேர்ந்து ஆதரித்தல் அவசியமென்றும் கேட்போருளத்திற் பதியும்படி உரைத்தனர்.

1913 ௵ ஜனவரிமீ 26உ ஞாயிற்றுக்கிழமை சென்னைத் திருவல்லிக்கேணி சிவனடியார் திருக்கூட்டத்தினர், தமது மூன்றாவது வருடத்திய நிறைவினைத் திருவேட்டு நாதர் ஆலயத்தில் நடத்தினர். அன்று ஸ்ரீமத் பாம்பன் குமாரகுருதாச சுவாமிகள் அக்கிராசனத்தின்கீழ் ஸ்ரீமான். ஜெ. எம். நல்லசாமிபிள்ளை

யவர்கள் "அத்வைதம்" என்னும் விஷயமும் ஸ்ரீமான். ச. சச்சிதாநந் தம்பிள்ளையவர்கள் B.A., அன்பு என்னும் விஷயமும், சித்தாந்த சரபம் அஷ்டாவதானம் பூவை. கலியாணசுந்தரமுதலியார் அவர்கள், "பகவத்கீதை" என்னும் விஷயமும் உபந்நியாசித்தார்கள். அக்கிராசனர். மேற்கூறிய மூன்று உபந்நியாசங்களையும நன்றாக விளக்கியதோடு பகவத்கீதை வங்காளத்தில் உள்ள சிலர்க்கு ஒப்போயில்லையென்றும், அவ்வாறு ஒப்புக் கொள்ளினும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் தமது சிவதீக்கையுடன் கூறிய அக்கீதை சிவபாரத்துவத்தைப் போதிப்பதாகும் என்றும் கூறிமுடித்தனர்.

1913ம் வருடம் ஜனவரிமீ 30உ சென்னைத் திருநீலகண்டபுரத்தினர், தாம் வழக்கமாகச் செய்துவரும் திருநீலகண்ட நாயனார் திருநட்சத்திரத்தினை திருமயிலைக் கபாலீச்சுரர் திருவாலயத்தில் நடத்தினர். அது சம்பந்தமாக வன்னியசத்திரத்தில் அன்று மாலை ஸ்ரீமத் சுவாமி வேதாசலம் அவர்களின் அக்கிராசனத்தின்கீழ் தூத்துக்குடி ஸ்ரீமான். வித்வான் சிவகுருநாதபிள்ளை, "சிவஅருட்கோலமகிமை என்னும் விஷயத்தினை சித்தாந்த சாத்திரத்தை மேற்கொண்டு அமைதியுடன் உபந்நியாசித்தனர். பின்னர் அக்கிராசனர் சுவாமி வேதாசலம் அவர்கள் திருநீலகண்ட நாயனார் சரித்திர உள்ளுரையை விரித்துக்கூறுவதாக எடுத்துக்கொண்டு திருநீலகண்ட நாயனார் சரிதத்தை ஆங்காங்கு விளக்கிவந்ததுடன். "நீலகண்டம்" என்னும் விஷயத்தை நம்பெரியோர் பாற்கடல் கடைந்துவந்த விஷத்தினை தேவ அசுரர்கள் தாங்கமுடியாமையால் சிவபெருமான் அதை உழுந்தளவாக்கித் திருவமுதுசெய்து தங்கண்டத்தில் இருத்தினர் என்று கூறினும், உண்மை நோக்கின், பாற்கடல் என்பது தேகம் என்றும், தேவ அசுரர்கள் இருத்திய ஆமை மூலக்கிழங்கென்றும், மந்தரமலை சுழுமுனையென்றும் மேல் நிறுத்திய சந்திரன் சந்திரகலையென்றும், ஓங்காரமே வாசுகியென்றும் அதிற்பிறந்த விஷமே ஆணவமலம் என்றும், உண்டதாகிய விஷம் ஆணவமலமே யென்றும், சிவபெருமான் உத்திரவன்றியில் செய்ததால் விஷம் உண்டானதென்பது பத்தியில்லாது செய்த காரியம் என்றும்" கூறினர்.

சித்தாந்த சைவர்கள் இதனை யறிய வேண்டியே இவ்விடயத்தை இங்கெழுதலானேன்.

இங்ஙனம்,

கி. குப்புச்சாமி, காரியதரிசி.

புத்தகவரவு.

திருச்செங்கோட்டுத் திருப்பணிமாலை:—இந்நூல் எழுகரைநாட்டு நம்பியென விருதுநாமம்பூண்ட சதாசிவபண்டிதரியற்றியது. இந்நூலைத்திருச்செங்கோட்டு விவேக திவாகரன் பத்திராதிபரான அஷ்டாவதானம் முத்துசாமி கோனாரவர்கள் பார்வையிட்டு, ஆனரெரிமேஜிஸ்ரேட் கொக்கராயன் பேட்டை மிட்டாஜமின்தார் ஸ்ரீமாந். N. தண்டிகை வேலகவுண்டர் அவர்கள் பொருளுதவியால் அச்சிட்டனர். இது ஷை திவ்வியதலத்தில்.பண்டைய காலமுதல்பற்பல தருமவான்களால் இன்னின்ன திருப்பணிகள் செய்யப்பெற்றன வென்பதைச் செய்யுள் ரூபமாகவமைத்துப்பாடப்பெற்றுள்ளது. இதனால் பலராஜாக்களின் துரைத்தனகால முதலிய தெரிந்து கொள்ள வேதுவாக விருக்கிறது. தற்காலத்திலிது வேண்டிய சிறந்த நூலேயாம். இதன் விலை அணு 8.

குருநாத சுவாமிகிள்ளைவிடுதூது:—இந்நூல் யாழ்ப்பாணத்துக் காங்கேயன்றுறையச்சார்ந்த கண்ணியவளை குருநாத சுவாமியின்மீது பாடியது. இஃதியற்றினர் சிவராத்திரி புராணம், ஏகாதசிபுராணமுதலியவியற்றியுள்ள வரகவிப்புலமை சுன்னுகம் வரதராஜபண்டிதர். உடுவிற்பதி உபாத்தியாயர் வ. மு. இரத்திநேசுவர ஐயரால் பரிசோதித்து அச்சிடப்பட்டுள்ளது. இது சொன்னயம் பொருணயம் தொடைநயம் அமைந்துள்ள கலிவெண்பாவாலாகியது.

சங்கீதசத்சம்பரதாய தீபிகை:—இதில் முதற்பதுமம் இரண்டாவது இதழ்வரப்பெற்றோம். இது சென்னை இந்துசங்கீத பாடசாலைத்தலைமை உபாத்தியாயர் சேட்டலூர்—வி—அரங்கசாமி ஐயங்கார் M.S.V.M.S., அவர்களால் வெளிப்படுத்தப்பட்டுவருகிறது. இதில் சங்கீதசாகரசாரித்ய சர்வார்த்த சாரசங்க்ரங்களுமடங்கியுள்ளது. அதாவது தியாக அய்யரவர்கள் பல்லவிதுரைசாமி அய்யரவர்கள், தீட்சிதரவர்கள், சாமாசாஸ்திரிகள், சுப்பராமசாஸ்திரிகள், பட்டணம் சுப்ரமண்ய அய்யரவர்கள், சதாசிவராவ், கொ்ப்புரி, தர்மபுரிமுதலான பெரியோர்களின் க்ருதிகள் பதவுரையுடனும் புரந்தரவிடலதாசர் முதலான இயலிசைப்புலவர்களின் லட்சணகீதங்கள் டாயம், ப்ரபந்தம் சூளாதிகளுடன்பட 800ம், தானவர்ணம் சவுக்கவர்ணம் முதலியன 100ம் ஸ்வரஜாதிகள் கர்ணாமிர்த சுலோகங்கள் அஷ்டபதிகள், தேவாரம், திருவாசகம், திருவட்பா, தாயுமானவர், ராகமாலிகை, தில்லாணு, பதம், ஜாவளி, இந்துஸ்தானி, பார்சி, முதலிய சாகித்தியங்களுக்கும் பஞ்சதசமங்களுடன் பிறருதவியில்லாமலே அதிக சுலபமாகத் தெரிந்துகொள்ளும்படி பதிப்பித்து யாதம்மாதம் பிரசுரமாக்கிவருகிறது. இதில் வர்த்தமானங்களுமெழுதப்பட்டு வருகிறது. வருஷசந்தா ரூபா. 3—0—0.

சிவமயம்.

வேதாந்த சித்தாந்த சமரசம்.

"வேதாந்தஞ் சித்தாந்தம் வேறென்னூர் கண்களிக்கும்
நாதாந்த மோன நலமே பராபரமே."

1. ஒரே சிவசின்னங்களைத் தரித்துக் கொண்டு ஒரேவித ஆலயத்தில் வழிபடும் நம்மவர்கள் இருவேறு வகுப்பினராய்க் காணப்படுகிறார்கள். அவ்வகுப்பாவன, வேதாந்தவகுப்பு சித்தாந்தவகுப்பு என்பனவாம். இவருள், வேதாந்த வகுப்பினரிற் சிலர், சித்தாந்தம் விவகாரிகதசைக்கே யுரியதென்றுங்கூறி, அதனைத்தாழ்த்துகிறார்கள். சித்தாந்தவகுப்பினரிற் சிலர், ஏகான்மவாத, மாயாவாதங்களே, வேதாந்தமெனப் படுமென்றும், அது கேவலம் பூர்வபட்சமென்றுங்கூறி, யதனைத்தாழ்த்துகிறார்கள். இவ்வாறு ஒருவரையொருவர் தாழ்த்திக்கூறுதலோ டொழியாது, இவர்கள் வாதம், ஒரே காலத்தில் இவர்களுக்குட் பெரும்போரை விளைப்பதாயும் நேர்கிறது. இவ்விருதிறத்தாரும், உண்மை வேதாந்த மின்னது, உண்மைச் சித்தாந்த மின்னது என்பதை யுணராமையே யிவர்கள் வாதத்திற்குக் காரணமாகின்றது. போலி வேதாந்தத்தை உண்மை வேதாந்தமென்றும், அது சித்தாந்தத்தினோடு முரணுமென்றும் எண்ணுதலினாலேயும், அப்படியே போலிச் சித்தாந்தத்தை உண்மைச் சித்தாந்தமென்றும், அது வேதாந்தத்தினோடு முரணுமென்றும், எண்ணுதலினாலேயும் இவ்வாதம் நிகழ்கின்றது. இவ்விதம் வாதிக்கிறவர்கள் உண்மைச் சித்தாந்தத்தையுந் தெரிந்துகொள்வரேல், இவ்வாதத்திற் கிடமில்லை. என்பவே உண்மை வேதாந்தம் எது, உண்மைச்சித்தாந்தம் எதுஎனத் தேரியவேண்டுவது மிக அவசியமே. இவற்றுள் உண்மை வேதாந்தத்தினை முதற்கண் ஆராய்ச்சி செய்வாம்.

2. உபநிடதங்கள் வேதாந்தமென்பதை எல்லா வகுப்பினரும் ஒப்புவார்கள். ஸ்மார்த்தர், சைவர், வைணவர், மாத்வர் முதலிய எல்லாரும் ஒப்புவார். இவ்வுபநிடதங்களை வியாசபகவான் சூத்திரரூபமாகச் சுருக்கியெழுதினார். இது பிரம மீமா

ஞ்சை சூத்திரமெனவும், வேதாந்த சூத்திரமெனவும் படும். இச்சூத்திரத்திற்கு நீலகண்டர் சங்கரர், ராமானுஜர் முதலியோர் பாஷ்யங்களியற்றி யுள்ளார்கள். இவ்வொவ்வொரு பாஷ்யமும் வேதாந்த மென்னும் பெயரால் வழங்கப்படும். ஆனால் ஸ்ரீ சங்கர பாஷ்யத்துக் குரியார், அஃதொன்றே உண்மை வேதாந்த மென்கிறார். மற்றைப் பாஷ்யங்களுக்குரியாரும் தத்தம் பாஷ்யத்தையப்படியே கூறுகிறார்கள். அதனோடு நில்லாது, இவ்வொவ்வொரு பாஷ்யத்துக்குரியாரும் தத்தம் பாஷ்யத்தோடு சித்தாந்தம் முரணுவதுபற்றி வேதாந்தசித்தாந்தங்கள் ஒன்றோடொன்று முரணுவனவாக எண்ணி வாதிக்கிறார்கள். இவ்வெல்லாப் பாஷ்யங்களுமே உண்மை வேதாந்த மல்லாதிருக்கலாம். இவற்றிற்கெல்லா மூலமாகிய வியாச சூத்திரமுமே உண்மை வேதாந்த மல்லாதிருக்கலாம். உபநிடதங்கட்கு, இச்சூத்திரத்தைப்போல சிவசூத்திரமொன்றும் அதற்கு ஸ்ரீ சுப்பிரமணியர் வார்த்திகமுமிருப்பதாகத் தெரிகிறோம். இவ்வியாச சூத்திர பாஷ்யங்களியாவுமே, பசுக்களால் தத்தமறிவிற்பட்டவாறு இயற்றப்பட்டனவே யன்றிப் பிறிதல்ல. இவற்றை நோக்க பரம்பொருளினாலருளிச்செய்யப்பட்ட உபநிடதங்களே உண்மை வேதாந்தங்களாமென்பதில் யாதோர் தடையுமில்லை. அவற்றை யுண்மை வேதாந்த மென்பதில் எல்லார் சம்மதமுண்டு. அவற்றோடு சித்தாந்த முரணுமானால் மாத்திரம் வேதாந்த சித்தாந்தங்கள் பேதமெனலாமன்றிப் பிறிதில்லை.

3. இனி உண்மைச் சித்தாந்த மின்னதென்பதை யாராய்வாம். சித்தாந்த மென்றால் முடிந்தமுடிபு என்பது பொருள். வேதாந்தங்களில் அனேக பூர்வபக்ஷங்களிருக்கின்றன. அவைகள், தூலாருந்ததி முறையிற் கூறப்பட்டன. எளிதிற்பார்க்க வாராத அருந்ததி நட்சத்திரத்தைப் பார்க்கவிரும்பிய ஒருவனுக்கு, முதற்கண் அந்நட்சத்திரத்தின் பக்கலுள்ள ஒருதூல நட்சத்திரத்தை யதுவே யெனக்காட்டி அதையவன் தெரிந்த பின்னர், உண்மை அருந்ததி இத்தூல நட்சத்திரமல்லவென்றுகூறி இதனினு மிவ்வுண்மை யருந்ததிக்கு அதிகச் சமீபமாயுள்ள வேறுமோர் தூலநட்சத்திரத்தை உண்மை யருந்ததியெனக்

காட்டி, அதனையுமல்ல வென்று கழித்து அப்படியே உண்மையருந்ததியைக்காட்டுமுறைபோல, உபநிடதங்களும், உண்மைப்பரம்பொருளை விளக்குகின்றனவாம். அதாவது, அப்பரம்பொருளினருட்குணங்களிலோர் ஏகதேசம் எளிதில் விளங்கப்பெற்ற பொருள் ஒன்றைப் பரம்பொருளென வேதாந்தங்கள் கூறும். உதாரணமாக பிருதிவியைக் கடவுளென ஓதும். அதனியல்பை யுணர்ந்தானுக்கு, உண்மைப் பரம்பொருள் அதுவல்லவென்று அதனைப் பூர்வபக்ஷமாக்கி, முன்னைய பொருளினும், பரம்பொருளின் குணாதிசயங்கள் அதிகம் விளங்கப்பெற்ற வேறுமோர் பொருளைப் பரம்பொருளெனக் கூறும். உதாரணமாக, அக்கினியே கடவுளென ஓதும். பின்னர் இதனையும் பூர்வபட்சமாக்கி வேறுமோர் பொருளைப் பரம் பொருளெனக் கூறும். இப்படியே ஒன்றை விட்டு ஒன்றாய் வருணன், இந்திரன், பிரமன், விண்டு முதலியோர்களி லொவ்வொருவரைப் பரம்பொருளென ஓதி அவற்றை யெல்லாம் பூர்வபக்ஷமாக்கி, முடிவிற் சிவபரம்பொருளே, உண்மைப் பரம்பொருளென முடித்துக் கூறும். இதுவரை பரம்பொருளினியல்புளாகக் கூறப்பட்டன வெல்லாம் அதற்கும் வேறு வேறு பொருள்கட்கும் பொதுவாயுள்ள வியல்புகளாதலால் அவையாவும் பரம் பொருளின் பொது வியல்புகளாம். இவ்வியல்புகளைக் கூறும் நூலும் பொது நூலெனப்படும். இதுவே வேத வேதாந்தநூல். இனிக் கூறப்படும் இயல்புகள் யாவும் சிவபரம்பொருட்கே உரித்தாமாதலால், சிறப்பியல் பெனப்படும். இவ்வியல்புகளைக் கூறும் நூல், சிறப்பு நூலெனப்படும். இந்நூலே சிவாகம நூலாம். பரம்பொருளின் பொது சிறப்பியல்புகள் ஒரே நூலிற் கூறப்படில் மயக்கத்திற் கேதுவா மென்பது பற்றி இவ்வியல்புகள் வேறுநூலாற் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்நூலே வேதாந்த நூலில், பாவித்தை யென்று படிக்கப்பட்டுள்ள நூல். வேதத்திலுள்ள முடிந்த முடிவுப்பொருளாகிய சிவபரம்பொருளினியல்புகளை யுணர்த்துவதால், இந்நூல் சித்தாந்த நூலெனப்பட்டது. இச்சிவாகம நூலிற்குரியார் யாரும் இந்நூல் சித்தாந்த மென்பதை யொப்புவர். இந்நூலாலுணர்த்தப் படுமியல்புகளையும் பலரும் தத்தம் தவவலிக்கேற்பப் பலவாறு

ணர்ந்தனர். அவ்வாறுணர்ந்தார் ஆறு வகையிலுளடங்குவார். இவரே பாடாணவாதசைவர், சிவாத்துவித சைவர் முதலிய அறுவகைச் சைவர். இவருள் ஒவ்வொருவரும், தாந்தா முணர்ந்துள்ளபடிக்கான சைவக் கொள்கைக்கு, வேதாந்தம் முரணுவதாக வெண்ணி, வேதாந்த சித்தாந்தங்கள் முரணுமெனக் கூறுவர். இவ்வறுவகைச் சைவர்களுமே சிவாகமங்களையுள்ளபடி யுணராதாரா யிருக்கலாம். எனவே யிவருள் எவர் கொள்கையினோடும் வேதாந்த முரணுவதுபற்றி வேதாந்த சித்தாந்தங்கள் பேதமென்பது தவறும். இவரெல்லாராலும் ஏனையோராலும் சித்தாந்தமென ஒப்புக்கொள்ளப்படும் சிவாகமங்களோடு, முன்னர் உண்மை வேதாந்தமென விளக்கப்பட்ட உபநிடதங்கள் முரணினாலன்றி வேதாந்த சித்தாந்தங்கள் பேதமல்ல அபேதமென்றே கொள்ளல் வேண்டும்.

4. இனி, மேற்கூறிய உபநிடதங்களும் சிவாகமங்களும் முரணுவனவா வென்பதை ஒரு சிறிது ஆராய்ச்சி செய்வாம். ஜகத்துமித்தை யென்பது வேதவாக்கியம். இவ்வாக்கியத்திற்கு ஜகத்து கேவலந்தோற்றம்; உண்மையில் இல்லாத பொருள் எனப் போலி வேதாந்திகள் பொருள் கொண்டு, ஜகத்து உண்மைப் பொருள் என்னும் சிவாகமவாக்கியமும் இவ்வேத வாக்கியமும் முரணுமென்பர். ஆனால் உண்மை வேதாந்திகளும் உண்மைச் சித்தாந்திகளும், மேற்கூறிய வேதவாக்கியத்திற்கு ஜகத்து அநித்தியம், நீண்டகால மிருப்பதுபோலத் தோன்றி, கணப்பொழுதில் அழிந்துபோந் தகைமைத்து என்று பொருள் கொண்டு, அவ்வாறாயினும் அழிந்து போகும் வரைஉள்ள பொருளாதலும் தூலவடிவு சூக்குமவடிவாய் மாறுதலே அழிவாதலாலும், அழிந்தபின்னும் அப்பொருள் சூக்குமத்திலுள்ள பொருளே யாதலாலும், சூன்னியமாதல் என்னும் அர்த்தத்தில், எப்பொருட்கும் அழிவு கிடையாதாதலாலும், ஜகத்தைச் சிவாகமத்தில், உள்ள பொருள் என்றதும் இவ்வேதவாக்கியத்திற்குப் பொருத்தமே யென யுணர்வர். "எல்லாம் நின்னிடைத்தோன்றி நின்னிடை யொடுங்கும்" எனக்கூறியது போல வேதங்கள் ஜகத்தை முதலவனிடத்துத் தோன்றுவதாகக் கூறும்.. சிவாகமங்கள் ஜகத்து

க்கு மாயையிலுற்பத்திகூறும். இவ்விரண்டும் ஒன்றோடொன்று முரணுவதாக போலி வேதாந்திகளும் போலிச் சித்தாந்திகளுங் கூறுவர். தாமரையையுணர்த்தும் "பங்கஜம்" என்னுஞ் சொற்கு சேற்றிலுண்டாகியது என்பது பொருள். பங்கஜம் கிழங்கிலுண்டாவதன்றி சேற்றிலுண்டாவதில்லை. சேற்றை யாதாரமாகப்பெற்ற கிழங்கிலுண்டாகும் தாமரையைச் சேற்றிலுண்டாவதாகக் கூறுவதுபோல் மாயையிலுண்டாகிய ஜகத்தை அதனை யாதாரமாகப் பெற்ற முதல்வனிடத்துத் தோன்றியதாக வேதங்களிற் சொல்லப்பட்டிருப்பதால், ஜகத்துற்பத்தி விஷயமாய் வேத சிவாகமவாக்கியங்கள் முரணுதலில்லையென உண்மை வேதாந்திகளும் உண்மைச் சித்தாந்திகளும் உணர்வர். ஆன்மா ஏகம் என்ற வேதவாக்கியத்திற்குப் பரமான்மா ஜீவான்மாக்கள் எல்லாமொன்றேயென போலி வேதாந்திகள் பொருள் கொண்டு, பசுப் பலகோடி யென்னும் சிவாகமவாக்கியத்தோடு முரணுவதாகக் காணுவர். ஆனால் உண்மை வேதாந்திகளும் உண்மைச் சித்தாந்திகளும் மேற்கூறிய வேதவாக்கியத்திலுள்ள ஆன்மசப்தம் பரமான்மாவினையே குறிக்கும் எனவுணர்ந்து அவ்வாக்கியம் சிவாகமவாக்கியத்தினோடு முரணுதலில்லை யென்றுந் தெரிவர். இன்னும் பல திருட்டாந்தங்களால், வேத சிவாகமங்கள் ஒன்றோடொன்று முரணுதலில்லையென விளக்கலாம் என்பவே உபநிடத சிவாகமங்களாகிய வேதாந்த சித்தாந்தங்கள் ஒன்றினோடொன்று அபேதமென்பது பெற்றது.

5. மேற்குறித்த இரண்டு நூல்களும் ஒன்றோடொன்று முரணுத லில்லையென்பதே சைவசித்தாந்திகளின் துணிபு. அதுபற்றியே அவர்கள் சித்தாந்தத்தை வைதிகசைவம் என்றும்; வேதாகமோக்த சைவசித்தாந்த மென்றும் கூறுகிறார்கள்.

"வேதமோடாகம மெய்யாமிறைவனூல்
ஓதும்பொதுவுஞ் சிறப்புமென்றுன்னுக
நாதனுரையிவை நாடிலிரண்டந்தம்
பேதமதென்னிற்பெரியோர்க் கபேதமே."

என்னுஞ் சைவத் திருமுறையிலொன்றாகிய திருமந்திரத்தின் கருத்துமிதுவே. அப்படியே சைவசித்தாந்த சாத்திரத்தி

லொன்றாகிய சித்தியாரிலும்,

> "வேதநூல் சைவநூலென் றிரண்டே நூல்கள்
> வேறுரைக்கு நூலவற்றின் விரிந்த நூல்கள்
> ஆதிநூ லனாதியம லன்றருநூ லிரண்டு
> மாரணநூல் பொதுச்சைவ மருஞ்சிறப்பு நூலாம்
> நீதியினா லுலகர்க்குஞ் சத்திநிபா தர்க்கும்
> நிகழ்த்தியது நீண்மறையி னொழிபொருள்வே தாந்தத்
> தீதில்பொருள் கொண்டுரைக்கு நூல்சைவம் பிறநூல்
> திகழ்பூர்வஞ் சிவாகமங்களே சித்தாந்த மாகும்."

என விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. என்பவே வேதாந்தநூல் சித்தாந்த நூலிரண்டும், பரம்பொருளால் அருளிச் செய்யப்பட்டதென்றும், இரண்டும் அபேதமென்றும், அவற்றுள் ஒன்று பொது, மற்றொன்று சிறப்பென்றும் பெற்றது. ஒருநூலின் பொதுவியல் அதன் சிறப்பியலோடு முரணாதவாறுபோல, பொதுநூலாகிய வேதாந்தமும் சிறப்புநூலோடு முரணாதாகும். என்றாலும் வேதாந்தநூலில், பல பூர்வபட்சங்களும் சித்தாந்தமொன்று முளவாக, அவற்றிற் சித்தாந்த மொன்றைத் தெளிந்தும் பிரித்தெடுத்துக்கொண்டு, சித்தாந்த நூல்களாகிய சிவாகமங்கள் விளக்குவதால், சித்தாந்தம் வேதாந்தத்தின் தெளிவெனப்பட்டது. இக்கருத்தினையே சைவசந்தான குரவர்கள் "வேதாந்தத் தெளிவாஞ் சைவசித்தாந்தம்" என்றும், "வேதசிரப்பொருளை மிகத்தெளிந்துஞ் சென்றாற் சைவத்திறத்தடைவர்" என்றும் விளக்கியிருக்கிறார்கள். இதுபற்றி யிவ்விரண்டும் பேதமெனல் கூடாதாகும். அன்றியும் மேற்குறித்த திருவிருத்தத்தில் வேதம் உலகர்க்கென்றும், சிவாகமங்கள் சத்திநிபாதர்க்கென்றுங் கூறியிருத்தலால், வேதம் சத்திநிபாதர்களால் தள்ளத்தக்கதென்பது மின்றாம். உலகர் என்பது சத்திநிபாதர்களையும் அடக்கிநிற்கும். என்பவே சிவாகமங்களை யுணர்ந்து அதன்வழி நிற்கும் பெரியோர்கள், வேதாந்த சித்தாந்த மிரண்டும் அபேதமென வுணர்வார்கள். இக்கருத்தினையே தாயுமானாரும் "வேதாந்தஞ் சித்தாந்தம் வேறென்னார் கண்களிக்கும் நாதாந்தமோன நலமே பராபரமே" என்றருளினார்கள்.

6. இனி "வேதாந்தசித்தாந்த சமரசம்" என்றதனை யாராய்

வாம். இச்சொற்றொடரை தாயுமானூர் தமது பாசுரங்களின் பல விடங்களிற் பிரயோகித்திருக்கிறூர்கள். இதனுண்மைக் கருத்தை யறியாது, பலரும் பலவாறு விளக்க முயலுகிறூர்கள். ஈண்டு கவனிக்கவேண்டியது 'சமரசம்' என்னுஞ்சொல். இச்சமரசம் அனுபவத்தி லறியற்பாலது. அதுவும் பெரியோர்களாலேயே அறியற்பாலது. அப்பெரியோர்களையே "வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற வித்தகச்சித்தர்" எனத் தாயுமானூர் கூறியுள்ளார்கள். இச்சமரச அனுபவம் வேதாந்தத்தின் சாரம், சைவசித்தாந்தம் என்பதனேடு மிகப்பொருத்தமே. எவ்வாறெனில் கூறுதும். வேதாந்தத்தைக் கனிக்கும், சித்தாந்தத்தை யதன் சாரத்திற்கும் உவமையாகக் குமரகுருபர சுவாமிகள் "ஒரும் வேதாந்தமென்றுச்சியிற் பழுத்த, ஆராவின்ப வருங்கனிபிழிந்த, சாரங்கொண்ட சைவசித்தாந்தத் தேனமுதருந்தினர் சிலரே" எனப் பாசுரமருளியிருக்கிறூர்கள். இவ்வுவமையே, ஈண்டு கவனிக்கற்பாலது. ஒரு சிறு குழந்தையிடம் ஒரு கனியைக் கொடுத்தால், அக்குழந்தை அதன்தோல், கொட்டை, சக்கை, சாரம் எல்லாவற்றையுஞ் சேர்த்துத் தின்னும். அக்குழந்தையின் நாவுக்கு, அத்தோலின் ரசம், கொட்டையின் ரசம், சக்கையின் ரசம், சாரத்தின் ரசம், எல்லா ரசங்களுந் தட்டுவதாகும். ஆனல் பெரியோர்களோ, அத்தோலை நீக்கி, அக்கொட்டையைக் கழித்து, சக்கையை யுமிழ்ந்துச் சாரமொன்றனை யுட்கொள்வர். அவர் நாவுக்குச் சாரத்தி னினிப்பொன்றே தட்டுவதாகும். அவர்க்குக் கனியின் ரசமும், அதனினின்றும் பிரித்தெடுத்துச் சர்ப்பத்தாக்கப்பட்டுள்ள சாரத்தின் ரசமும் ஒன்றே. அவ்விரண்டினையும் சமரசமாகவே காண்பர். அதுபோலவே பெரியோர்கள், வேதாந்தத்தையறிந்து அதன்பொருளை யனுபவிக்கும்போது, அதிலுள்ள பல பூர்வபட்சங்களையுங் களைந்து, அதன் கண்ணுள்ள சித்தாந்தமொன்றனையே யனுபவிப்பார். அதிலுள்ள பூர்வபட்சங்க ளொன்றும் அவரறிவிற் படியாது. அவரறிவிற்கு, வேதாந்தத்தினின்றும் சித்தாந்த அமிர்தமே படிவதாகும், அவரே வேதாந்த சித்தாந்த மிரண்டினையும் சமரசமாகக் காண்பார்கள். இவரையே தாயுமானூர் "வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற வித்தகச்சித்தர்" என ஓதினூர்கள். இவரது

அனுபவமே வேதாந்த சித்தாந்த சமரச அனுபவம். இதுவே இச் சமரசத்தின் உண்மைப்பொருள்.

7. வேதாந்த சித்தாந்தங்களை யிவ்வாறு சமரசமாகக் காணுதல் எவ்வாறு கூடும் என்பது நாம் அடுத்து ஆராயக்கிடப்பது. இவ்வாராய்ச்சி என்போலியர்களாற் செய்யக் கிடப்பதன்றாயினும் இயன்றவளவில் ஆராய்வாம். வேதாந்தத்தில் பரஜீவர்கள் வேறல்லர் என்னும் வாக்கியம் காணப்படும். சிவாகமங்களிலோ பரஜீவர்கள் வெவ்வேறு பொருள்களென்றும், ஆனால் அவைகள் பிரிப்பின்றிக் கலந்து கிடக்கின்றனவென்றும், பரம்பொருளறிவிக்கவே ஜீவப்பொரு ளறிகிறதென்றும், என்றாலு மறிவித்தா லறிதற்கும், அறிவு வேண்டுமாதலால், ஜீவனுக்குந் தனியறிவுண்டே யென்றும், இவ்விரண்டறிவுகளும் ஒன்றிலொன்று பிரிப்பின்றிக் கிடப்பதால், இவற்றின்றன்மைகளைத் தனித்துக் காணவாராதென்றும், பரஜீவர்களினறி விச்சைசெயல்களு மப்படியே யென்றும் எனவே ஜீவப்பொருளின் றன்மைகளியாவும் பரம்பொருளின்றன்மையில் அடங்கிக் கிடப்பனவாமென்றும், அவைகளின் றன்மைகளுக்குப் பரம்பொருளின் றன்மையே தாரகமாமென்றும், அத் தாரகமின்றேல் ஜீவர்களின் றன்மைகளே யின்றாமென்றும் கூறப்பட்டுள்ளன. இவற்றைச் சமரசமாகக் கொள்ளும் பெரியோர்கள் பரஜீவர்கள் கேவலம் வேறல்லர். ஆனால் எந்தக் காலத்திலும் பரம்பொருளின் றன்மையையின்றி ஜீவப்பொருளின் றன்மை யின்றாதலால், அவ்வா றிருக்குமளவில், பரஜீவர்கள் வேறல்லர் என்றும் உணர்வர். இவர் பரஜீவர்கள் ஒரேபொருள் என்னும் பூர்வ பட்சத்தினைத் தன்னனுபவத்திற் காணமாட்டார். இவர்க்குச்சிவாகமங்களும் வேதாந்தங்களும் அனுபவத்தில் ஒரேயுண்மையை யுணர்த்துவதாகும். இவ்வாறனுபவித்தலே வேதாந்த சித்தாந்த சமரச சுபாவம். இக்கருத்தினையே தாயுமானார்,

"சந்ததமும் எனதுசெயல் நினதுசெயல்"
"யானெனுந்தன்மை நின்னையின்றி யில்லாத தன்மையால்"
"வேறலேன் வேதாந்த சித்தாந்த சமரச
சுபாவம்" என்றருளிச் செய்துள்ளார்கள்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

——— V. P. காந்திமதி நாதப்பிள்ளை.